

*Aventurile lui
Huckleberry Finn*

Editura Herra

CUPRINS

CAPITOLUL I

Huck trebuie civilizată – Moise din „păpuriș“ – Miss Watson – Tom Sawyer așteaptă	5
--	---

CAPITOLUL II

Băieții evadează – Jim! – Banda lui Tom Sawyer – Planuri sinistre	7
--	---

CAPITOLUL III

O strașnică săpuneală – Biruința harului – Tâlharii – Duhurile – Una dintre minciunile lui Tom	13
---	----

CAPITOLUL IV

„Încet dar sigur“ – Huck și judecătorul – Superstiții	18
---	----

CAPITOLUL V

Tatăl lui Huck – Convertire – Dezmierdări	22
---	----

CAPITOLUL VI

Bătrânul se duce la judecător – Huck se hotărăște să-și ia câmpii – Chibzuielei grave – De-ale politicii – Veselie nocturnă	27
---	----

CAPITOLUL VII

La pândă! – Încuiat în colibă – Pregătiri de fugă – Cufundarea cadavrului – Un nou plan – Liniște	34
--	----

CAPITOLUL VIII

Somn în pădure – Reînvierea morților – La pândă! – Explorarea insulei – Noapte neliniștită – Apare Jim – Fuga lui Jim – Prevestiri rele – „Negrul olog“ – „Balaam“	41
--	----

CAPITOLUL IX

Peștera – Coliba plutitoare – O pradă bogată	51
--	----

CAPITOLUL X

O descoperire – Moș Bunker – Travestit	55
--	----

CAPITOLUL XI

Huck și femeia – Iscodiri – Pretexte – „Mă duc la Goshen!“ – „Jim, Jim, sunt pe urmele noastre“	59
--	----

CAPITOLUL XII

Pe apă – Lucruri luate cu împrumut – Epava – Conspiratorii – „E imoral!“ – Goana după luntre	67
---	----

CAPITOLUL XIII

Fuga de pe epavă – Paznicul de pe bac – Scufundarea – Un somn odihnitor	74
--	----

CAPITOLUL XIV

Convorbiri savante – Haremul – Franțuzește 80

CAPITOLUL XV

Huck își pierde pluta – În negură – Regăsirea –
Visuri – Murdărie! 85

CAPITOLUL XVI

În așteptare – „Cairo!“ – O minciună de nevoie –
Am trecut de Cairo! – Plutim spre țarm! 92

CAPITOLUL XVII

Jim reapare – Regăsirea plutei – Tovarăși noi –
Ducele de Somerset – Ursita unui rege –
O adunare pentru rugăciune – Lupul între oi 102

CAPITOLUL XVIII

Reînvierea lui Shakespeare – Regalul Non plus ultra –
Scăpăm cu fața curată 118

CAPITOLUL XIX

Jim se face Arab – Pastorul Alexandru Blodgett culege
informații – Planuri noi – Doliu în familie – Moștenirea –
Mărinimie mișcătoare 125

CAPITOLUL XX

Huck pune banii la adăpost – O ascunzătoare ciudată –
Ceremonii de doliu – Spre locașul de veci 138

CAPITOLUL XXI

Vânzarea – Se descoperă lipsa banilor – Mary Jane se hotărăște
să plece – Huck își ia rămas bun de la Mary – Gâlci 144

CAPITOLUL XXII

Care sunt cei adevărați? – Proba scrisului – Dovezi –
Tatuaj – Dezgroparea cadavrului – Șterge-o! –
Scăpați de sub jugul regal – Jim e scos în vânzare 154

CAPITOLUL XXIII

Despărțit de Jim! – Amintiri – Moara lui Phelps –
O asemuire – Huck la strămoare 168

CAPITOLUL XXIV

Un hoț de sclavi! – Ospitalitate sudică –
Maimuțoi nerușinat! – O rugăciune strașnică 176

CAPITOLUL XXV

Coliba singuratică – O mișelie! – Paratrăsnetul –
Un lucru foarte simplu – Iarăși vrăjitoare și strigoi 183

CAPITOLUL XXVI

Scăpați cu bine! – Planuri sinistre – Îndemânare la furat – Tunelul	190
CAPITOLUL XXVII	
Iar paratrăsnetul – Din ce în ce mai bine – O moștenire pentru cei care vor veni – Furatul lingurilor – Printre câini – O mare sumă de bani!	199
CAPITOLUL XXVIII	
Cea din urmă cămașă – Goana după cele pierdute – Plăcinta fermecată	206
CAPITOLUL XXIX	
Blazonul – Un paznic iscusit – Supărătoare celebritate postumă – Un pocăit	213
CAPITOLUL XXX	
Șobolanii – Musafiri cam gălăgioși – Păpușa de paie	220
CAPITOLUL XXXI	
Pluta – Comitetul de siguranță – Goana – Jim e de părere să chemăm doctorul	227
CAPITOLUL XXXII	
Doctorul – Unchiul Silas - Cumătra Hotchkiss – Tușa Sally e îngrijorată	234
CAPITOLUL XXXIII	
Tom Sawyer e rănit – Povestirea doctorului – Jim se alege și el cu ceva – Tom face mărturisiri – Sosește tușa Polly – „Scoate scrisorile!“	242
CAPITOLUL XXXIV	
Scăpat din robie – Prizonierul e răsplătit – Cu plecăciune, Huck Finn!	251

CAPITOLUL I

***Huck trebuie civilizat – Moise din „păpuris” –
Miss Watson – Tom Sawyer așteaptă***

De bună seamă că ați citit „Aventurile lui Tom Sawyer“, așadar nu mai e nevoie să vă spun cine sunt. Cartea aceea a scris-o un oarecare Mark Twain și tot ce spune el acolo e adevărat – adică cea mai mare parte. Pe ici, pe colo, a mai pus și câte ceva de la el, dar asta n-are a face. Nu cunosc pe nimeni care, din când în când, să nu toarne și câte-o minciună, măcar cât de mică – afară, bineînțeles, de tușa Polly, sau văduva Douglas, sau Mary. Atât tușa Polly și Mary – cea dintâi mătușa, iar cea de-a doua sora lui Tom – precum și văduva Douglas, sunt toate pomenite în cartea despre Tom Sawyer, carte care – cum am mai spus – afară de mici abateri, este o istorie adevărată. La sfârșitul acelei cărți se povestește cum Tom și cu mine am găsit comoara, pe care niște tâlhari o ascunseseră într-o peșteră și mulțumită căreia am devenit amândoi foarte bogați. Fiecare dintre noi s-a ales cu câte 6.000 de dolari numai aur. A fost un spectacol mareț când am văzut îngrămădit laolaltă atâta amar de bănet. Judecătorul Thatcher luă în păstrare partea mea, dând-o cu o dobândă care-mi aducea zilnic câte un dolar. Nici nu mai știu ce să fac cu atâția bani. Văduva Douglas m-a înfiat, cu gând să mă civilizeze, – cum spune ea; ceea ce – între noi fie vorba – nu-mi prea prieste. Pe legea mea, e un adevărat chin să locuiești într-o casă în care toate se desfășoară cu o regularitate de țigă și lehamite, unde se mănâncă și se doarme totdeauna la aceeași oră, zi de zi. Așa că, într-o bună zi, mi-am luat câmpii; m-am îmbrăcat cu straiile mele vechi și – cât ai zice pește! – mă și găseam în pădure, în libertate. Dar Tom Sawyer, vechiul meu prieten Tom, se luă pe urmele mele și izbuti să-mi descopere ascunzătoarea; el îmi destăinui că plănuia să întemeieze o bandă de tâlhari, din care îmi făgădui că aveam să fac și eu parte, însă numai dacă mă învoiam să mă înapoiez la văduvă și să mă las „civilizat“. Așa că, neavând încotro, m-am înapoiat.

Văduva a vărsat potop de lacrimi când s-a pomenit iarăși cu mine, m-a numit o biată oaie rătăcită și alte d-alde astea, care la dânsa

se vede treaba că nu treceau drept cuvinte de ocară. Mă vâri apoi iarăși în hainele mele noi, în care la cea mai mică mișcare simțeam că mă-nnăbuș. Și pe urmă... ia-o, nene, de la capăt, după vechiul tipic! Când văduva suna din clopoțel, trebuia să vii la masă. Când, în sfârșit, dădea Dumnezeu și ne așezam la masă, nu puteai să-ți vezi în tihnă de trebușoara ta și să te-nfigi cu lingura în talere. Nu, ferească Sfântul! Trebuia s-aștepți mai întâi până ce văduva își îndesa capul între umeri și bombănea ceva pe sub nas. Să nu vă închipuiți însă că avea de cârcotit ceva împotriva bucatelor. Cătuși de puțin. Bucatele erau, ce-i drept, fără cusur; nesuferit mi-era doar obiceiul acela de a găti toate deosebit, nu laolaltă, carne, legume, supă. Întrucât mă privește, eu le prefer, firește, gătite de-a valma, fiindcă în chipul acesta și se umple bine gura cu o zeamă care ajută dumicatului s-alunece pe gât. Dar asta-i chestie de gust!

După ce sfârșeam cu masa, văduva scotea la iveală o carte și se pornea să-mi citească despre un oarecare Moise din „păpuriș“, iar eu crăpam de curiozitate să știu tot ce-a mai pățimit amărâțul ăla de pici. Când colo, mă trezesc cu ea zicându-mi că Moise ăsta a dat ortu' popii hăt de mult. Să-mi vină să turbez, și mai multe nu. Nici n-am mai vrut să aud despre el; ce-mi pasă mie de oamenii morți, îngropați și prefăcuți de mult în oale și ulcele. Nu vreau să am cu ei nici în clin nici în mănecă!

Fiindcă mă năpădisese o poftă cumplită de a fuma, întrebai pe văduvă dacă-mi dă voie. Dar mi-am găsit beleaua! Îmi spuse că nu-i de nasul meu și că, la drept vorbind, e „un nărav urât și dezgustător“, de care aș face bine nici să nu mai pomenesc. Ce să-i faci, așa-i lumea! Vorbește despre lucruri de care habar n-are! Mă chinuiește femeia asta cu Moise ăla al ei, de care nici n-ar fi trebuit să-i pese, care nici măcar rudă nu-i e și cu care acum, și să vrei, n-ai mai avea ce face, și în schimb mă oprește pe mine să fumez, ceea ce – între noi fie vorba – nu-i chiar atât de neplăcut. Iar pe de altă parte, ea trage tabac pe nas, dar asta, firește, e cu totul altceva și nu-i un cusur, fiindcă-i vorba de ea.

Soră-sa, Miss Watson, o fată bătrână și uscățivă, care se mutase de curând la văduva Douglas, se înarmă acum cu o carte de citire și purcese la atac împotriva mea. Timp de o oră fusei nevoit să-i țin piept, ca după aceea să lase iarăși loc văduvei, cu Moise al ei; mă găseam – cum s-ar zice – între două focuri. Multă vreme însă n-aveam s-o pot duce și, într-adevăr, se milostivi Cel de Sus și căpătai o oră de repaos. Acum mă plictiseam îngrozitor și nu mai aveam răbdare să stau locului.

Dar Miss Watson se pomni: „Ține-ți picioarele la un loc, Huckleberry!“ sau: „Nu te mai cocoșa, Huckleberry, stai drept!“, și iarăși: „Nu te întinde așa, Huckleberry, și nu căsca de parc-ai vrea să-nghiți pământul, n-ai să înveți odată să te porți?“ Și dă-i înainte pe tonul ăsta până ce simții că-ncep să turbez. Apoi începu să-mi vorbească despre locul acela unde cei răi nu pot intra, la care îi răspunsei că tare a să fiu acolo. Să te ții acum urlete și zbierete! Nu-mi închipuisem însă că spun ceva rău; doream doar să fiu cât mai departe de aici, oriunde; de altfel, de felul meu, nu prea sunt mofturos. Ea însă se pornise acum pe ocărât, zicând că sunt un băiat rău, dacă pot dori una ca asta, că ea pentru nimic în lume n-ar fi în stare să rostească asemenea vorbe și că se străduiește să ducă o astfel de viață pentru ca atunci când va sosi ceasul să poată intra cu bucurie în împărăția cerurilor. Mărturisesc că locul acela nu-mi părea cătuși de puțin ispititor, dat fiind că urma să fiu laolaltă cu ea; am hotărât, deci, în sinea mea, să fac tot ce-mi va sta în putință să nu ne întâlnim. Dar nu i-am spus nimic, fiindcă n-aș fi făcut decât să înrăutățesc lucrurile și nici n-ar fi folosit la ceva.

Fiindcă venise vorba de rai, „lăcașul celor prea fericiți“, – cum îi zicea ea – ținu să-mi împărtășească tot ce știa despre el. Îmi spuse că tot ce aveai de făcut acolo era să te plimbi de colo până colo, din zori și până-n seară, cu o harpă în mână, și să-i tragi câte-o cântare, veșnic și necurmat, îndeletnicire care nu-mi surâdea deloc, ba pe care o socoteam chiar destul de plicticoasă; îmi ținui însă gura și o întrebai doar dacă crede că prietenul meu Tom Sawyer va ajunge și el acolo, ceea ce ea nu pregetă să nege și încă cu oarecare hotărâre. Mă bucurai strașnic, deoarece Tom și cu mine trebuie să fim mereu împreună.

Dar Miss Watson o luase cu predica și o ținea așa întruna, iar eu simțeam cum mi se întoarce rânza pe dos. Începură acum să se adune negrii; făcurăm rugăciunile, după care toată lumea merse la culcare. Și eu de asemenea. Mă urcai cu capătul meu de feștilă în odaia mea și puși sfeșnicul pe masă. Apoi mă așezai pe un scaun înaintea ferestrei, străduindu-mă să mă gândesc la ceva vesel. Zadarnic însă. Mă simțeam atât de singur, că aproape doream să fiu mort. Stelele sclipeau și străluceau, iar în pomi frunzele foșneau nespuse de înfiorător. Din depărtare răsună un țipăt de bufniță, prevestind moartea cuiva, apoi urletul jalnic al unui câine, ceea ce însemna că cineva trăgea să moară; până și vântul părea că vrea să mi se jeluiască de ceva ce nu înțelegeam. Așa că în curând începui să tremur din toate mădularele și broboane reci de sudoare mi se prelingeau pe frunte. Noaptea părea populată cu tot felul de duhuri chinuite și nenorocite, care nu-și găseau tihna

în mormintele lor și pribegeau pe afară, urlând, jelind și clănțănind din dinți. Simții că mă trec toate sudorile și aș fi dat nu știu ce să am pe cineva lângă mine. Și, colac peste pupăză, descoperii acum un păianjen care mi se urca pe umărul stâng; îl repezii cât colo, iar el nimeri tocmai în flacăra feștilor și, până să sar să-l scot, se făcuse scrum. Că asta-i un semn rău, o știe și un copil, și pe când începeam să-mi lepăd hainele, băgai de seamă că-mi bățâiau genunchii. Mă învărtii de trei ori în jurul meu, bătându-mă de fiecare dată în piept, luai apoi un căpătâi de ață și-mi legai o șuviță de păr, ca să alung duhurile rele; dar nu prea aveam încredere în aceste mijloace. Ar fi fost poate de vreun folos dacă aș fi pierdut o potcoavă găsită, în loc de-a o fi pironit deasupra ușii, sau în alte cazuri mărunte asemănătoare; dar când ai omorât un păianjen, fie și din greșeală, nu știu zău ce-ai putea face ca să abați nenorocirea ce te paște.

Mă așezai, așadar, tremurând, pe marginea patului și, ca să mă liniștesc, îmi aprinsei pipșoara. Toată casa era cufundată în tăcere; nici văduva nu se găsea lângă mine. Stătui așa multă, multă vreme. Din depărtare răsunau bătăile unui orologiu – bum – bum – bum – bum... de douăsprezece ori; apoi iarăși tăcere, parcă mai adâncă decât până acum. Deodată se auzi de jos, din grădină, de sub pomi, foșnet de frunze și trosnet de crengi uscate. Îmi ținui răsufierea și-mi încordai auzul. Același foșnet, însoțit de data asta de un slab miorlăit de pisică, stins ca un suspin. „Miau, miorlaauuu“, răsună jalnic și târăgănat. Și „miau, miorlaauuu“, răspunsei eu tot așa de jalnic, tot așa de încet. Mă îmbrăcai la repezeală, suflai în lumânare și, ieșind pe fereastră, coborâi pe acoperișul șopronului. Mă lăsați apoi să alunec ușor la pământ și, târându-mă în patru labe, mă furișai în umbra pomilor. Și, într-adevăr, dădui acolo peste Tom, bătrânul meu prieten Tom Sawyer, în carne și oase, care mă aștepta.

CAPITOLUL II

*Băieții evadează – Jim! –**Banda lui Tom Sawyer – Planuri sinistre*

Ne furișarăm în vârful picioarelor, coborând de-a lungul potecii străjuite de pomi până în spatele casei, având grijă să ne aplecăm mereu capul ca să nu ne izbim de crengi. Tocmai când să trecem pe dinaintea ușii de la bucătărie, nu știu cum naiba fac de mă poticnesc de-o rădăcină și cad, stârnind un zgomot ușor. Repede ne culcarăm la pământ, abia mai cutezând să răsuflăm! Jim, negrul lui Miss Watson, ședea în ușă; îl puteam vedea foarte bine, fiind luminat din spate. Jim se ridică, întinde gâtul, trage cu urechea timp de un minut, apoi rostește:

– Cine aici?

Și iarăși trage cu urechea; apoi se furișează afară în vârful picioarelor și nimereste tocmai între noi doi, atât de aproape de mine că, să fi vrut, l-aș fi putut ciupi. El stă locului și noi, cu burta la pământ, tăcem chitic, ca niște șoareci. Și așa se scurge minut după minut. Simt că mă mănâncă ceva la picior, dar nu mă pot scărpinga. Acum mă mănâncă și după ureche, pe urmă pe spinare, tocmai între umeri, îmi vine să turbez! De ce oare te-o fi mănâcând totdeauna când nu poți să te scarpini? Am cugetat de atunci adeseori asupra acestei chestiuni. Sau te găsești printre mutre simandicoase, sau la vreo înmormântare, sau tocmai când îți pune profesorul o întrebare, sau în biserică, sau când stai culcat în pat și vrei să dormi și nu poți, – pe scurt, ori de câte ori te afli undeva unde nu poți și n-ai voie să te scarpini, taman atunci te mănâncă mai tare și încă într-o sută de locuri. Jim rosti în sfârșit:

– Hei, cine aici? Eu las taie bucăți dacă nu auzit ceva! Dar Jim nu prost! Jim șade aici și aștept!

Și zicând acestea se înfipse tocmai între mine și Tom, se așeză jos și, rezemându-și spinarea de un pom, întinse picioarele, de cât p-aci să mă atingă cu una din labele sale. Chinul mâncărimei reîncepu. Mai întâi nasul, până ce mă podidiră lacrimile; dar tot nu cutezam să mă scarpin. Apoi, rând pe rând, fiecare mădular, fiecare părțică a

trupului, încât abia mă mai puteam stăpâni. Chinul continuă cinci, șase minute, care mi se părură ore nesfârșite. Numărasem până acum unsprezece locuri diferite unde mă mânca. Tocmai când gândeam: acum, fie ce-o fi, nu mai pot răbda, aud respirația adâncă a lui Jim, apoi un sforăit și – sunt salvat.

Tom îmi făcu semn plescăind ușor din buze și ne depărtarăm târându-ne de-a bușile. Să tot fi făcut treizeci de metri, când Tom se opri deodată, șoptindu-mi că vrea să-și rădă de Jim legându-l de pom. Mă împotrivii însă, zicând că n-ar fi cuminte, dat fiind că s-ar putea trezi, ar face gălăgie și s-ar descoperi că nu mă aflu în patul meu. Tom pretextă însă că n-are lumânări de-ajuns și că trebuie deci să mai ia câteva din bucătărie. Mă împotrivii și de data aceasta, de frica lui Jim. Tom însă ținea morțiș la ideea lui, așa că ne strecurarăm în bucătărie, luarăm lumânările, iar Tom lăsă pe masă cinci cenți, drept plată. Pe mine mă trecuseră toate sudorile de frică și-l zoream s-o ștergem, dar Tom nu se lăsă până ce nu se furișă înapoi la Jim ca să-i joace renghiul. Îl așteptai deci și mi se părea că timpul se oprise în loc; tăcerea care mă împresura era atât de adâncă și înspăimântătoare!

Într-un sfârșit se înapoie și Tom și coborârăm în goană de-a lungul potecii, cățărându-ne apoi pe colina râpoasă din spatele casei. Tom îmi povesti că-l legase pe Jim cu o frânghie de pom, că-i spânzurase pălăria de o cracă și că somnorosul de Jim continuase tot timpul să doarmă și nici nu se clintise. Mai târziu, Jim susținu că vrăjitoarele îl fermecaseră, încălecaseră pe el și-l goniseră prin toată țara. După aceea îl lăsaseră iarăși sub pom și, ca să înțeleagă cine a făcut toate acestea, îi atârnavă pălăria de o cracă. Când Jim povesti a doua oară pățania sa, vrăjitoarele ajunseseră cu el până la New-Orleans, și așa, de fiecare dată când povestea, lungea tot mai mult excursia, până când, în cele din urmă, mărturisi că fusese gonit în jurul pământului și că-i juliseră toată spinarea, de mult ce-l călăriseră. Jim era foarte mândru de aventura sa și privea acum cu dispreț la ceilalți negri, care veneau de la depărtare de kilometri numai ca să-i asculte povestea. Ajunseseră cel mai de vază negru din întreg ținutul, iar oaspeții săi holbau ochii mari și căscau gura la el ca la o dihanie din basme. Negrilor le place să se adune seara roată în jurul focului, tăifăsuind despre vrăjitoare. Dar ori de câte ori cuteza cineva dintre ei să rostească vreo părere în această privință, Jim sărea de șapte coți, strigând: „Ce știți voi despre vrăjitoare?” Iar negrul se furișă deoparte, rușinat. Jim purta întotdeauna la el moneda aceea de cinci cenți, petrecută pe o sfoară în jurul gâtului, susținând că-i vrăjită și că însuși diavolul i-o

înmânase și dacă ar rosti o oarecare formulă, ar putea tămădui cu ea orice boală, iar vrăjitoarele ar veni la chemarea lui. Și această putere contribuia cu mult la răspândirea faimei lui Jim.

Când Tom și cu mine ajunserăm sus pe colină, puturăm vedea tocmai jos în oraș, unde sclipeau trei, patru lumini, pesemne la căpătâiele celor bolnavi. Deasupra noastră străluceau stelele, iar la picioarele noastre curgea fluviul, larg și liniștit. O priveliște măreață! Coborârăm colina pe cealaltă parte și dădurăm peste Joe Harper, Ben Rogers și încă vreo câțiva băieți, care ne așteptau. Desprigonirăm acum o luntre și, vâsbind tăcuți, pornirăm de vale pe fluviu, până la scobitura aceea mare de pe celălalt țărm. Lăsarăm luntrea aici, ne-ndreptarăm spre un desis și, ajunși acolo, Tom, după ce ne puse să jurăm că nu vom dezvălui nimănui taina, ne arătă o deschizătură în colină. Aprinserăm lumânările și pătrunserăm în peșteră, târându-ne în patru labe. Merse-
răm așa cam vreo două sute de metri printr-o galerie îngustă, până într-un loc unde peștera începea să se lărgească. Tom dibui cu mâna de-a lungul pereților peșterii și pieri deodată sub o stâncă, unde nimeni n-ar fi bănuț că se află o deschizătură. Îl urmarăm printr-un gang îngust și ajunserăm într-o încăpere ca un fel de odaie, doar puțin cam umedă și mirosind a mușegai. Popenirăm aici. Tom ținu acum o cuvântare, zicând:

– Vom întemeia, așadar, aici, o bandă de haiduci, care se va numi „Banda Tom Sawyer“. Oricine vrea să facă parte din ea, trebuie să se lege printr-un jurământ și să-și iscălească numele cu sânge!

Toți se declarară de acord. Tom scoase o foaie de hârtie din buzunar, pe care ticluise un jurământ înfiorător, și ni-l citi. Scria acolo că fiecare băiat trebuia să fie credincios bandei și să nu-i trădeze nicio-dată tainele, sub pedeapsa cu moartea. Dacă cineva ar cășuna vreun rău unuia dintr-ai noștri, atunci un alt membru al bandei, pe oricare ar fi căzut alegerea, trebuia să-l războve, și n-avea voie nici să mănânce, nici să doarmă până ce nu va omorî pe cel vinovat și întreaga familie a acestuia, creștând apoi fiecăruia câte-o cruce însângerată pe piept, care cruce avea să fie semnul bandei. Și nimeni afară de noi n-avea voie să folosească acest semn; iar dacă totuși o va face, va fi dat în judecată; și dacă nici asta nu va folosi, va fi ucis pur și simplu. Dacă însă vreunul dintre noi ar trăda tainele bandei, i se va tăia gâtul, trupul lui va fi ars, iar cenușa răspândită în cele patru vânturi; numele lui va fi tăiat cu sânge de pe listă, rostirea lui oprită sub pedeapsă aspră, iar amintirea lui ștearsă pentru totdeauna și de-a pururi.

Cu toți furăm de părere că jurământul e strașnic și îl întrebăm pe Tom dacă îl făcuse singur, din capul lui. El răspunde că da, adică o bună parte; pe ici, pe colo, a mai luat și câte ceva de prin cărți vechi cu piraiți și tâlhari. De altfel, orice bandă cu oarecare pretenții de seriozitate are câte un astfel de jurământ.

Unul dintre noi își dădu acum cu părerea că ar trebui omorâtă și familia băiatului care trăda vreo taină. Tom găsi ideea bună, luă un creion și făcu cuvenitele îndreptări pe hârtia cu jurământul. Dar Ben Rogers sări și el de colo:

– Bine, dar cum vine asta?... Asta (și arată spre mine) n-are nici un fel de familie – pe cine dar să omorăm?

– Păi n-are și el tată? zise Tom Sawyer.

– De avut, are, n-am ce zice, dar de unde să-l iei? Înainte vreme îl mai zăreai cutreierând străzile, beat mort, sau lungit în vreun șanț, dar de vreun an încoace nu l-a mai văzut nimeni pe-aici prin împrejurimi!

Începură acum să se sfătuiască în fel și chip și cât pe-aci să mă dea afară din bandă, fiindcă fiecare – așa spuneau ei – trebuie să aibă pe cineva pe care să-l ofere spre a fi omorât, și nu pentru unul mumă și pentru altul ciumă; și chibzuiau și-și frământau mintea, iar mie-mi venea să urlu, de rușine ce-mi era. Deodată, mi-amintii de Miss Watson și le-o oferii spre a fi omorâtă. Chipurile băieților se înseninară și cu toții exclamară într-un glas:

– Așa da, pentru astfel de treabă e numa' bună! Huck poate face parte din bandă!

Luarăm acum câte un ac cu gămălie, ne împunserăm cu el în deget și iscălim cu „sângele inimii noastre”, cum spunea Tom.

– Trebuie să știm – întrebă acum Ben Rogers – care o să fie îndeletnicirea de căpetenie a bandei noastre?

– Nimic alt decât jaf, crimă și omor! răspunde Tom.

– Și pe cine anume o să jefuim? Case... sau vite... sau...

– Prostii! strigă Tom. Asta se numește a șterpeli și a fura, nu a jefui, a tâlhări! Și noi nu vrem să fim hoți, ci haiduci! E mult mai nobil. Haiduci de codru și tâlhari de drumul mare! Atacăm diligențele și chervanele pe șosea, cu fața acoperită de-o mască, ucidem oamenii și le luăm banii și ceasornicele!

– Și e neapărată nevoie să-i ucidem pe toți?

– Păi firește, e mult mai simplu! Mai sunt și alte sisteme – ce-i drept – am citit eu pe undeva, dar îndeobște așa se face. Din când în

când îi dăruiești câte unuia viața, îl aduci în peșteră și-l ții până se „ranționează“!¹

– Ranționează? Ce-o mai fi și asta?

– Nici eu nu știu, dar așa am citit și așa trebuie să facem!

– Bine, mă, dar nu putem s-o facem de vreme ce nu știm ce-nseamnă!

– Ei, la naiba, tu n-ai să știi că suntem obligați! Nu ți-am spus că așa am citit? Vrei să faci altfel de cum scrie la carte, să încurci toate regulile și să duci de răpă mândrețe de bandă?

– Ți-o fi ușor ție să vorbești, Tom Sawyer, dar cum naiba o să-i „ranționăm“ noi pe ticăloșii ăia, când nici nu știm cum se face? Tu, de pildă, cum îți închipui că vine treaba asta?

– Păi... nu prea știu!... Mi-nchipui însă că a-i ține până se ranționează înseamnă a-i ține până ce mor!

– Ei, așa mai zic și eu, așa mai înțeleg, dar de ce n-ai spus-o din capul locului? Se-nțelege, n-avem decât să-i ranționăm până li s-o lungi limba de-un cot. Prevăd însă c-o s-avem mare bătaie de cap cu ei, au să dea iama în proviziile noastre și au să scornească tot felul de șiretlicuri ca să spele putina!

– Vorbești și tu, Ben, ca să n-adormi! Cum au să spele putina când unul dintre noi o să stea totdeauna de strajă, gata să-i culce la pământ cu un glonte de cum vor cuteza să facă o mișcare?

– Să stea de strajă!! Așa da, mai merge! E strașnic!... Dar de ce să-și piardă unul toată noaptea, fără să închidă ochii, numai ca să-i păzească? Nici c-am auzit nerozie mai mare! De ce să nu pui mâna pe-un par și să le tragi o mamă de ranționeală de cum le-a călcat piciorul în peșteră?

– Fiindcă nu scrie în cărți, d-ăia, ca să știi!... Te-ntreb pentru ultima oară, Ben, vrei să faci totul așa după regulă, sau nu? Asta-i vorba! Cred că cei care scriu cărțile vor fi știind mai bine! Sau îți vei fi închipuind poate că mai au ceva de învățat de la tine? Mai va până acolo! Și d-ăia o să ranționăm prizonierii așa cum scrie acolo și nici atâtă altfel!

– Bine, bine, din partea mea n-ai decât; lasă-mă să-ți spun însă că-i cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată!... Dar cu femeile ce facem?... Le ranționăm și pe ele?

– Ascultă, mă, Ben Rogers, dac-aș fi așa de prost ca tine, mi-aș ține gura și mi-aș vedea de treabă! Să ucizi femeii! Cine-a mai auzit sau

---

¹ De la *rançon*; *rançonner*: a obține libertatea prin bani, a se răscumpăra.

a citit așa ceva? Dimpotrivă; femeile vor fi aduse în peșteră și va trebui să te porți cu ele cât se poate de politicoș și cu mânuși. După un timp se îndrăgostesc de unul dintre noi și nici nu mai vor să plece.

— Bine, asta așa o fi, n-am ce zice! Întrucât mă privește, însă, mă lipsesc! Parcă văd cum o să se umple peștera de femei și de ticăloși care-și așteaptă rândul la ranționeală, de n-o să mai fie loc pentru haiduci. Parcă văd! Dar n-are nimic, Tom, dă-i înainte, nu mai suflu o vorbă!

Între timp, micul Tommy Barnes ațipise; când îl treziră, îl năpădi teama și se porni pe plâns, zicând că vrea la mamă-sa și că nu se mai face tâlhar.

Ceilalți băieți îl luară în râs, numindu-l copilașul mamei; Tommy se făcu foc și pară și amenință că va mărturisi totul mamei sale. Tom îi dăruie cinci cenți ca să-l potolească și spuse apoi că acum trebuie să ne împrăștiem fiecare pe la casele noastre, iar săptămâna viitoare să ne întrunim din nou ca să jefuim și să omorâm câțiva oameni.

Ben Rogers spuse că el nu poate scăpa prea des, numai duminicile, din care pricină vroia să începem chiar în duminica viitoare. Dar ceilalți băieți fură de părere că nu se cade asemenea lucru tocmai într-o zi de duminică, așa că renunțarăm. Căzurăm la învoială să ne întrunim cât mai degrabă cu putință, cu care prilej vom hotărî și ziua atacului. Apoi îl aleserăm pe Tom Sawyer șef, iar pe Joe Harper sub-șef de bandă și pornirăm fiecare spre casă.

M-am cățărat iarăși pe acoperișul șopronului și de-acolo am pătruns în odaia mea. Începuse să se lumineze de ziuă. Striele mele erau toate mănjite de pământul lutos, iar eu eram frânt de oboseală.